

از دواج می‌کند و صاحب فرزند می‌شود. این موضوع، کار را برای این بانوی پرتلاش سخت‌تر می‌کند اما او مرد میدان است و کارش را با همت و قوت بیشتری ادامه می‌دهد؛ «آن دوران مهد کودک نبود و فرزند انیم را نمی‌توانستم به فرد دیگری بسپارم، به همین خاطر آن‌ها را با خودم به محل کار می‌بردم. هنگامی که بیمار می‌شدند، همگی با هم بیمار می‌شدند و این سبب می‌شد تا در منزل بمانم و از آن‌ها مراقبت کنم. اما این مسئولیت‌ها مانع از این نشد که در کارهای کوتاهی کرده یا وظایف مادر بودنم را فراموش کنم. آن زمان که قرار شد بیمارستان جذامیان به بیمارستان هاشمی نژاد تغییر پیدا کند، حتی خارج از شیفتم در بیمارستان می‌ماندم تا کار به انجام برسد. بدون اینکه پاداشی دریافت کنم یا اضافه حقوق. در تمام مدت کاری‌ام بدون چشم‌داشت خدمت کردم زیرا اعتقاد دارم برکت کار را خدا خودش می‌رساند و ما نباید انتظار از بنده‌اش داشته باشیم. همین برایم کافی است که خداوند فرزندان صالح و سالمی به من اعطا کرد که مایه افتخارم هستند.»

بازنشستگی شروعی دوباره برای فعالیت

بعد از ۳۴ سال خدمت در بیمارستان‌های مختلف بازنشسته می‌شود اما این بازنشستگی برای او شروع فعالیت‌هایی دیگر است. از چندین بیمارستان برای او درخواست‌های همکاری مجدد ارسال می‌شود اما او ترجیح می‌دهد جایش را به نیروی جوان و تازه نفس بدهد و روزهای بازنشستگی را به نحوی دیگر بگذراند. او از طریق یکی از دوستانش با یک مؤسسه زیست محیطی آشنا می‌شود که در زمینه محیط زیست فعالیت‌های مختلفی داشته‌اند. خسرو کیانی می‌گوید: «سال ۸۲ بود که با این مؤسسه آشنا شدم. فعالیت‌های بسیار مختلفی را در زمینه محیط زیست انجام می‌دادیم. تورهای محیط زیستی برگزار می‌کردیم و به افراد آموزش حفاظت از محیط زیست، پاک کردن محیط از زباله‌ها، صدمه زدن به گونه‌های کمیاب محیط زیست و... را آموزش می‌دادیم. بعد بنابر تصمیم‌هایی که مدیران آن اتخاذ کردند، دامنۀ کار را از محیط زیست به کارهای دیگر گسترش دادند که این برایم چندان مطلوب نبود. به همین خاطر از این مؤسسه جدا شدم و خودم به کمک پسرم که در این زمینه تحصیلات دانشگاهی دارد، یک مؤسسه به ثبت رساندیم و ادامه فعالیت‌هایم را از این طریق پیگیری کردم. به خاطر پاک‌سازی دریاچه بزنگان و اخمد، از دست دکتر احتشام فر معاون بهداشتی لوح تقدیر گرفتم. یکی دیگر از اقداماتی که به اتفاق سایر اعضا در زمینه محیط زیست انجام دادیم، رایزنی با معاون دادستان درباره رفع تصرفات ارتفاعات شهر است که ریه شهر محسوب می‌شوند، بود.»

آشنایی با دبیرستان امید

بیشتر فعالیت‌های این روزهای بانو خسرو کیانی در ارتباط با نایبانیان است. او توسط یکی از اقوامش با دبیرستان امید (دبیرستان پسرانه) آشنا می‌شود. او روز آشنایی‌اش با این مدرسه را به یاد می‌آورد و با اینکه روزها از آن آشنایی می‌گذرد، احساساتی می‌شود و بر ایمان تعریف

پرستاری را ترجیح دادم

خسرو کیانی تحصیلات دبیرستانی‌اش را در رشته علوم تجربی به پایان رسانده و برای تحصیلات دانشگاهی، تحصیل در رشته پرستاری را انتخاب می‌کند: «آن زمانی که درسم تمام شد، شرکت کننده کنکور بسیار کم بود و می‌توانستی بدون کنکور در هر رشته‌ای که تمایل داشتی، ثبت نام کنی. با آنکه می‌توانستم پزشکی را برای ادامه تحصیل انتخاب کنم اما پرستاری را انتخاب کردم. او علت تمایلش به رشته پرستاری را دوران کودکی‌اش می‌داند و در این باره بر ایمان توضیح می‌دهد: «خانواده پرجمعیتی بودیم و چندین خواهر و برادر کوچک‌تر داشتیم که باید از آن‌ها مراقبت می‌کردم. حس الفت، کمک کردن و مراقبت از افراد سبب شد تا برای ادامه تحصیل هم این رشته را انتخاب کنم. زیرا تصور این بود که این نهادینه ذاتم است و باید به دنبال حس درونم بروم.»

مادر بودن در کنار کار

هم‌زمان با اتمام تحصیلاتش در رشته پرستاری

گفتگو با بانو خسرو کیانی خیر محله فرامرز

پرستار خیر

سمیرا منشادی - دستش به خیر است و از هر فرصت و بهانه‌ای برای کمک به دیگران استفاده می‌کند. ثریا خسرو کیانی، بانوی خیر هم‌محله‌ای ساکن فرامرز است که ۳۴ سال به عنوان پرستاری پرتلاش مشغول به خدمت بوده و شغلش به او آموخته که درباره مشکلات آدم‌های اطرافش بی‌اعتنا نباشد. بازنشستگی برای او فرصتی بوده تا اهداف تازه‌ای را در زندگی‌اش دنبال کند. او توانسته یک شرکت زیست محیطی را به ثبت برساند که دومرتبه دریاچه بزنگان و رودخانه اخمد را به اتفاق گروهش پاک‌سازی کرده‌اند. اما این همه فعالیت‌های او نیست، بیشتر فعالیت خسرو کیانی در زمینه نایبانیان و کمپین‌ها است. به همت این بانوی نیک‌اندیش اولین پیاده‌رو مخصوص نایبانیان ساخته شده است. او برای نایبانیان فعالیت‌های بسیاری انجام داده است اما هنگامی که صحبت از کارهایش می‌کنیم، خیلی تمایلی به فاش کردن کارهایش ندارد و معتقد است: «اگر در راه خیر توفیقی نصیبم شده، دلیل آن، لطف خدا و کمک بقیۀ افراد بوده است و در این میان من فقط یک واسطه هستم و اگر حاضر به گفتگو شدم فقط به این دلیل است که شاید این فعالیت‌ها تلنگری باشد برای دیگران تا در راه خیر قدم بردارند. متأسفانه بسیاری از افراد گمان می‌کنند که برای کمک به دیگران حتماً باید ثروت کلانی داشت اما به نظر من این باور کاملاً اشتباه است و همه ما به شرط داشتن فکر و روحیه خیر خواهانه می‌توانیم در این مسیر قدم برداریم.» ساعتی را با صحبت‌های این بانوی خیر نشستیم تا بیشتر با کارهایش آشنا شویم.

خانواده

پرجمعیتی بودیم و چندین خواهر و برادر کوچک‌تر داشتم که باید از آن‌ها مراقبت می‌کردم. حس الفت، کمک کردن و مراقبت از افراد سبب شد تا برای ادامه تحصیل هم رشته پرستاری را انتخاب کنم